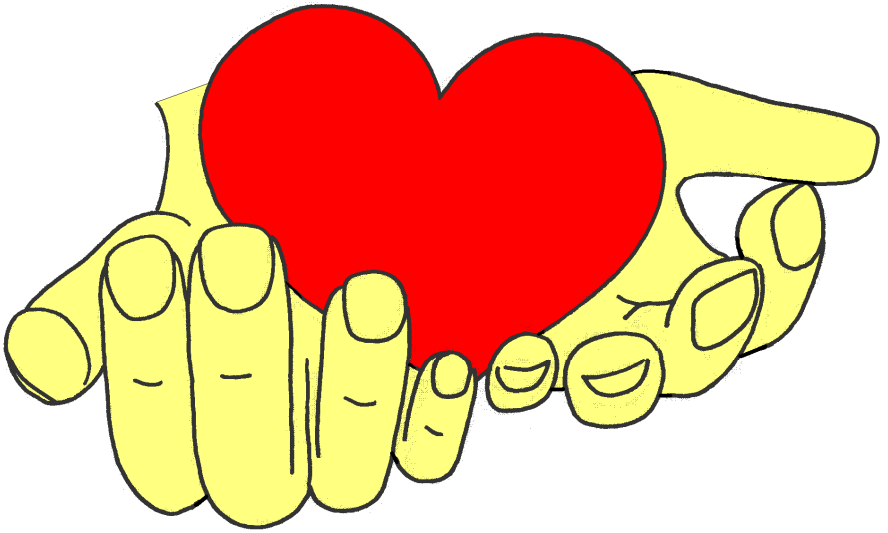

pregàries

vives 4

ÍNDEX

Introducció	3
Començant amb il·lusió.....	4
Celebrant la Castanyada.....	5
La reflexió sobre la militància	6
Ajuda'm a saber discernir, Senyor!	7
"Dios te ama" també a la carretera.....	8
Parla, Senyor, que el teu servent escolta.....	9
Pregària amb les Fitxes de seguiment	10
Les virtuts del bon animador.....	11
Què em demanes, Senyor?.....	12
Pregària del dia a dia amb els infants.....	13
Els tres cercles concèntrics	14
Gastar la vida	15
Petit pregó pasqual	16
El perill de la fugacitat	17
Li ha tocat el cor, Senyor	18
Compartint una mica la vida dels alumnes	19
Un primer de maig diferent.....	20
Lluita i espera.....	21
La nostra acció evangelitzadora.....	22
El MIJAC és.....	23
Corria en totes direccions.....	24

INTRODUCCIÓ

Aquestes pregàries han nascut en el cor de la vida i de la militància cristiana que un servidor viu, sobretot, al MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica). No ha hagut cap compromís concret per publicar-les, només la voluntat de compartir amb altri allò que anava vivint i que alimenta la meva fe.

De vegades, ha estat una fe viscuda amb alegria amb els infants i amb els adults. D'altres, ha estat una experiència més dolorosa, fruit d'algun entrebanc, d'algun dubte o d'alguna mala experiència. D'altres, finalment, han estat experiències més personals que m'han omplert de goig i d'esperança.

Crec, però, que la fe s'ha de compartir amb els altres i és amb els altres que s'omple de sentit i es posa de manifest. És, per això, que m'atreveixo a compartir aquests retalls de la meva pregària, nascuda sempre des de la sinceritat de la trobada amb Déu i de la relectura creient del que he anat visquent i del que m'ha anat formant com a cristià.

Rebeu-les, doncs, com el que són: un petit tros de la vida d'un militant que s'ha sentit (i es sent) molt estimat per Déu (i per les persones) i que n'ha après sobretot en el contacte permanent amb els infants des de l'experiència d'aquest gran regal de Déu a l'Església que és el MIJAC.

Si us són útils o us serveixen per donar gràcies a Déu per tot el que rebem, em sentiré molt afortunat.

Manolo Juárez

COMENÇANT AMB IL·LUSIÓ

Hem començat el nou curs del MIJAC.
Fa dies que hem entregat les invitacions
Han vingut 25 infants i alguns pares (pocs).
El que més els ha cridat l'atenció
-tal com era previsible-,
han estat les fotos del Casal.
A la celebració de la paraula
no han estat tan atents,
potser perquè no els agradava
o perquè era massa estona asseguts.

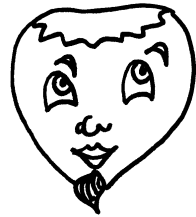
Mentre els altres nens han anat a jugar
ens hem trobat amb els grans
per parlar del que farem aquest curs
que ja han acabat el MIJAC.
El Javi ha estat fent-se el graciós tota l'estona,
però m'ha agradat molt l'actitud de l'Isaac.
Realment semblava més gran,
més madur,
més responsable,
sabia escoltar i assentia al que els dèiem.
Potser aquest curs serà una peça clau en el grup.
Potser... En tot cas ha començat amb ganes...ç

M'ha passat una mica com a tu amb el jove ric (Mc 10, 21).
Per això, Senyor, avui et dono gràcies
per veure-hi el grup a través dels ulls d'aquest noi:
amb ganes de fer coses
i de fer-les en grup... i comptant amb els amics...
i amb il·lusió per ser-hi junts,
i amb els companys i...
Tantes i tantes coses, Senyor, que jo voldria tenir sempre!

CELEBRANT LA CASTANYADA

Avui hem celebrat la Castanyada al barri.
Hem sortit al carrer
i hem fet alguns tallers i alguns jocs...
M'he adonat que tenim uns xavals realment excepcionals,
ja que, malgrat que hi havia l'inflable al carrer,
la majoria han estat col·laborant,
amb ganes i ajudant a altres nens.

Durant tot el matí el Cristian (del grup de grans)
ha estat molt a sobre meu.
No ha col·laborat gaire,
però ha estat tota l'estona darrere meu
explicant-me coses
-M'ha explicat mil i una coses!-
o donant voltes,
però quan han arribat els ex-mijaquers
ha començat a desmadrar-se
i a llençar castanyes a la gent.

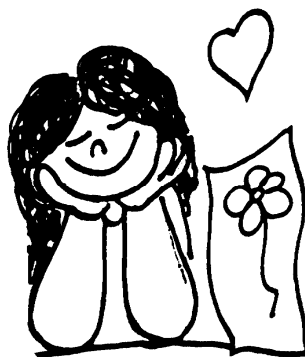
A la tarda me l'he tornat a trobar
a la festa popular
i també ha estat tota l'estona a sobre meu
amb una actitud irònica i malcarada...
Per què aquesta necessitat de trobar-se amb mi, Senyor?
Què troba ell en mi?
Què li ofereixo?
Realment no conec les respostes a aquestes preguntes,
però sé que he d'estar al seu costat
i l'he d'escoltar...
i li he de dir el que penso...
i l'he d'acollir i l'he de fer de "bon samarità" (Lc 10, 25-37).
Ajuda'm, tu, en aquesta tasca. Gràcies, Senyor!

LA REFLEXIÓ SOBRE LA MILITÀNCIA

Senyor, Jesús,
aquí em tens reflexionant
sobre la meva militància cristiana.
Durant el cap de setmana
hem anat donant voltes
sobre si som o fem d'animadors
i sobre la importància
de viure unificats.
És un perill autèntic el viure "trencats"
-enmig d'un conflicte interior-
tot allò que fem,
sense gaudir, íntimament,
de tot el que vius.

Fa una estona, diferents testimonis ens han parlat
sobre la militància,
sobre la família i el compromís,
i el treball i el temps lliure...
i cada un d'ells ha remarcat
algun aspecte concret de la seva vivència.

Jo em quedaria, Senyor,
Amb la importància de saber "llegir"
tot amb els ulls de la fe
i de saber crear espais de reflexió,
de pregària i de comunió amb els altres.
I viure-ho amb il·lusió i amb esperança,
veient la mà de Déu
en totes les grans decisions de la vida.
I ara estic aquí, a punt de començar
un EdE sobre la Transfiguració;
així que et demano, Jesús,
que m'ajudis a interioritzar
el que tu vulguis revelar-me. Amen.

AJUDA'M A SABER DISCERNIR, SENYOR!

Ha estat un dia de preparar moltes coses al MIJAC.
Ens hem organitzat de manera que
tots els grups havien de passar
per tres "tallers"
de forma ordenada i consecutiva.
Jo estava amb la decoració del festival
i m'ha sorprès, Senyor,
la diferent "idiosincràsia" de cada grup:
Els grans de seguida s'han distribuït les tasques,
però han treballat molt desigualment: uns molt, altres gens.
Els mitjans, moltes idees i molt moguts
però poc executius i resultats desiguals.
Els petits, molt cridaners i molt disposats a fer,
però deixen les coses a mig fer o es cansen aviat.
M'he adonat que l'Albert
es deixa portar molt pel seu cosí:
diu tonteries o es despista,
però quan l'altre no hi és a sobre
és un noi amb idees i col·laborador.
Senyor, ajuda'm a potenciar a l'Albert
per tal que sàpiga destriar per ell mateix
el que ajuda a fer grup i a fer MIJAC i el que no.

Senyor, dóna'm la saviesa
per saber quan he de cridar l'atenció a un infant:
*"-Amb el Regne del cel
passa com amb un home que va sembrar bona llavor..."*
(Mt 13, 24-30)

Ajuda'm a saber actuar de forma assenyada
per saber potenciar allò que els infants fan bé
en el moment idoni i de la forma correcta.

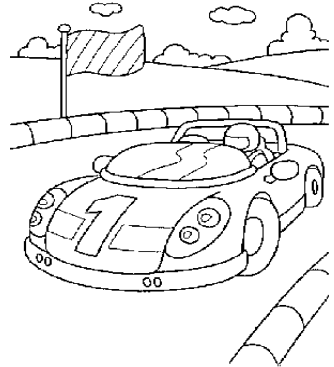
"DIOS TE AMA" TAMBÉ A LA CARRETERA

Avui se m'ha creuat un cotxe a la carretera.
Portava una enganxina al darrere que deia:
"Dios te ama".

El cotxe anava canviant de carril tota l'estona
per avançar a uns i a altres
d'una forma una mica perillosa
fent frenar a alguns
i molestant als altres.

I m'ha fet pensar que Tu també
hi ets present a la carretera,
és clar que sí!

Però com podem descobrir-ho
si el nostre comportament
és del tot contrari a la teva Presència?
Hauríem de conduir amb més de respecte
i més delicadesa envers els altres,
perquè també així mostrem l'amor que els tenim.

*"Què en trauria l'home de guanyar tot el món
si perdia la vida?*

*Què no donaria l'home
a canvi de la seva vida?"* (Mt 16,26).

Què en treu l'home de portar una enganxina
que és una declaració de principis
si després es comporta fatal?

"Déu t'estima", sí!

Però, i sobretot, a través del que
nosaltres fem pels altres...

... També a la carretera!!!

PARLA, SENYOR, QUE EL TEU SERVENT ESCOLTA

Parlem massa...
Fem molt de soroll...
Anem sempre a corre-cuita
i amb els nervis a flor de pell.

Sentim tantes coses...
Rebem tanta informació,
que no podem assimilar-ho tot.
Per això, Senyor, les paraules de Samuel
m'han fet pensar (1Sa 3,10):
"Parla, Senyor, que el teu servent escolta".

Atura les presses que em fan anar d'ací cap allà;
asserena el meu esperit;
tranquil·litza el meu cor
i obre'm els ulls perquè hi vegi:
els ulls del cos per contemplar-te;
els ulls del cor per estimar-te;
els ulls de la fe per restar sempre
fidel a la teva Paraula,
al teu Amor.

"Parla, Senyor, que el teu servent escolta".
"compadeix-te de mi,
que em trobo sol i desvalgut" (Sl 25,16);
"no m'abandonis, no em deixis sol" (Sl 119,8)
enmig de tot aquest brogit
que m'atabala i no em dóna repòs.
Vull trobar-te, vull acollir-te,
vull experimentar el teu dolç alè
acaronant la meva pell...
"Parla, Senyor, que el teu servent escolta".

PREGÀRIA AMB LES FITXES DE SEGUIMENT

M'agrada, Senyor, poder parlar d'en David
des de *l'objectivitat* del MIJAC
i adonar-me dels valors,
capacitats i actituds
que té i posa de manifest.
Aquest és un altre regal
que m'ofereix el Moviment
i m'ensenyà que sempre
he de restar obert
a tot el que de bo i de dolent
em poden aportar els infants.
Gràcies, Senyor!

Gràcies, Senyor, per fer-me veure
que encara em queda molt per fer
i que els infants tenen molt a aportar
com a persones i en els grups.
Gràcies per haver-me posat de manifest
que nosaltres (els animadors)
tenim la responsabilitat
de "guiar" el protagonisme dels infants,
no de dirigir-lo,
i que no hi ha un mal grup,
sinó un animador poc atent.
Gràcies, Senyor, pels infants
del meu grup del MIJAC.

LES VIRTUTS DEL BON ANIMADOR

M'he parat a pensar, Senyor,
quines virtuts m'ajudarien a ser un bon animador
i m'he trobat amb aquestes:

L'alegria: perquè és la base de la nostra acció;
perquè un animador trist o desencantat
no pot ser cap testimoni per a ningú.

L'amor: l'animador ha d'estimar els nens.
Sense ells no té sentit la seva tasca.

Sabem que l'infant no ha de ser el mitjà,
sinó la finalitat del nostre ser "amic i testimoni".

L'esperança: per saber esperar sense defallir;
per somiar un món en el que la paraula dels infants
compti més que no pas les expectatives de futur;
un món en el que el diàleg, les il·lusions,
el joc i els petits canvis es donin ja en els nostres infants.

La fe: per veure en els infants a Déu mateix,
perquè no creiem en un déu impersonal i totpoderós,
sinó en un Déu que ha assumit la condició humana
donant una nova dimensió al que és diví;
perquè el que és diví és la mirada dels nens,
el seu somriure, les seves il·lusions i la seva vida concreta.

La innocència: per deixar-nos "enredar" pels infants,
i experimentar amb ells la gratuïtat de la nostra relació.

La mansuetud: per no "irritar-nos" amb els infants
ni amb les situacions que ens desborden;
per no creure'ns els salvadors de la canalla
ni els qui ho han de canviar tot.

La paciència: per no actuar al calor del moment
i que les nostres actituds responguin a un acte d'amor continu,
amb alegria i despreniment.

Dóna'm Senyor alguna d'aquestes virtuts
per poder ser, jo també, un BON ANIMADOR.

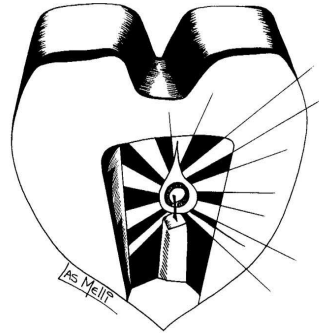
QUÈ EM DEMANES, SENYOR?

Estic aquí, Senyor, davant teu
amb les mans obertes
en senyal de respecte i de confiança
per declarar-te el meu amor
i la meva entrega.
Sé que no és una tasca gens fàcil,
però la força que em dóna
la teva Paraula i el teu amor
em reconforta
i m'il·lusiona.
Em fa sentir acompanyat,
compès i estimat
i em dóna esperança.

Moltes vegades, però,
em trobo desorientat i afligit
perquè no acabo d'entendre
què em demanes:

- quan les coses no surten com esperava;
- quan la il·lusió falla;
- quan els altres no entenen el meu compromís;
- quan travesso per moments de crisi...

Llavors és quan em poso a les teves mans
i confiadament et suplico
que m'omplis de nou del teu amor
i amb molta paciència em facis veure
què és el que esperes de mi, Senyor.

PREGÀRIA DEL DIA A DIA AMB ELS INFANTS

Avui a la reunió de formació
hem parlat de com vivim la nostra AC,
sí, Senyor, aquelles sigles
amb què acaba el nostre Moviment:
avui hem parlat de l'Acció catòlica.
I hem vist –entre d'altres coses-
que hem de potenciar que els infants
siguin evangelitzadors
en els seus ambients propis,
i que una forma de treballar
que ells se sentin evangelitzadors
és la d'acabar tots els dissabtes
amb una petita pregària;
no una reflexió de com ha anat el dia,
sinó amb una veritable pregària
en la que, a través d'una relectura cristiana
del que han fet i han viscut,
siguin capaços de portar amb ells
a casa, a l'escola, al carrer...
aquest tarannà creient
i continuar transmetent
l'esperit transformador que els dóna esperança
i força per ser sembradors del teu Regne.
No té per què ser una gran pregària,
basta que cada dia siguin capaços
de descobrir-ne un petit signe del teu Amor
i el vagin afegint a la pregària viva
que és el grup, que són ells.
Ajuda'm a mi també, Senyor,
a saber tenir l'antena ben enfocada
per saber descobrir-te en el que fan
i viuen els infants i ser capaç, després,
de transmetre-ho a altri. Amen.

ELS TRES CERCLES CONCÈNTRICS

L'altre dia llegia el testimoni d'un monjo.
En ell comentava que des de jove
li havia agradat molt un poema de Rilke
que parlava dels cercles concèntrics
que ens formen com a persones.
Per a aquest monjo els tres cercles són:
El cercle exterior, aquell que ens encamina,
moltes vegades sense ser-ne conscients,
a la nostra vocació, però des de la vessant humana
(els nostres estudis, les nostres aficions...)
El segon cercle estaria format per les decisions
que anem prenent de manera conscient
per construir-nos com a persones
al servei dels altres.
I el tercer cercle seria l'opció creient
que encamina la nostra vida al servei de Déu
i que amobla la nostra vida interior.

I m'ha fet pensar, Senyor,
si jo tinc ben definits els meus cercles concèntrics.
Crec que puc identificar sense cap mena de dubte
el primer i el segon cercles,
però no estic del tot segur
si paro massa atenció al tercer cercle,
aquell que hauria de donar sentit a tota la resta...
I és que són tantes les temptacions
que em fan desistir
de concentrar-me en el meu interior!

Per això et demano, Senyor,
que m'ajudis a alimentar
el cercle de la meva espiritualitat
i que no defalleixi en la cura de la meva ànima.

GASTAR LA VIDA

En aquesta Setmana Santa
ha caigut en les meves mans
una bella pregària de Lluís Espinal
titulada: "Gastar la vida".

I m'ha agradat molt...

M'ha agradat perquè actualitza
el sentit de l'entrega de Jesús
per als cristians d'avui,
tan preocupats per mantenir
el nostre status de benestar,
les nostres possessions i,
sobretot, la nostra vida
sense entendre que,
precisament,
el sentit de la mort de Jesús
és la donació total de la seva vida
per als altres,
sense reserves, sense egoisme.

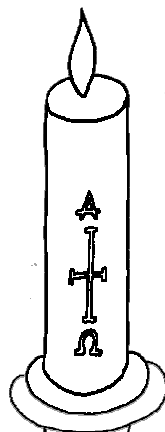
I no em deixen de ressonar
les teves paraules, Senyor:

*"Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà,
però el qui la perdi per mi, la trobarà."* (Mt, 16,25)

que em creen un malestar
al fer-me conscient
de l'egoisme que hi ha en mi
i que em frena a donar-me plenament als altres.
Ajuda'm, Senyor, a ser més després,
a confiar més en Tu,
a deixar-me omplir pel teu Amor
i renunciar a conservar la meva vida,
perquè et pugui trobar en els ulls dels germans
en aquell infant, jove o adult que em necessita.

PETIT PREGÓ PASQUAL

Germans: Pau a vosaltres!
Que el cel i la Terra exultin de joia
perquè aquesta nit,
una veu clama des del cel
per anunciar als quatre vents
que Jesús ha ressuscitat,
que la Vida ha guanyat a la mort,
i que l'esperança torna a regnar per a la Humanitat.

Convoqueu homes i dones, infants i vells
i anuncieu-los aquesta Nova Bona.
Si us diuen que no hi ha esperança, recordeu aquest Anunci...
Si us diuen que tot ha estat una mentida, somrieu sense por...
Si us diuen que Déu ja no hi és, penseu en les raons...
Si no trobeu al Senyor, cerqueu-lo entre els necessitats.

Canvieu els dubtes per la fe...
El mal i la mort, per l'entrega desinteressada als altres...
L'odi i la venjança, per l'Amor...
La intolerància, per l'acollida i l'escolta dels altres...
La desorientació, pel seguiment de les petjades del Ressuscitat.
L'afany de tenir, per l'alegria de ser...
Adults, renunciieu a les vostres seguretats...
Infants, contagieu a tothom la vostra innocència...
Creients, doneu testimoni que Jesús és viu entre vosaltres...
Descreguts, no us deixeu enganyar per la desesperança.

El Senyor, és viu!
L'acció, l'entrega i l'alegria dels qui creuen en Ell, ja té sentit
Estem d'enhorabona: aquesta nit el cel ens ha visitat...
... i ens ha parlat:
Déu és vivent en nosaltres!!!

EL PERILL DE LA FUGACITAT

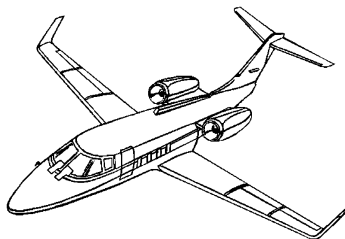
Cada vegada estic més convençut
que les noves generacions
estan impregnats pel "virus" de la fugacitat.
Per a ells, tot té data de caducitat.

Les coses materials com:

- els mòbils,
- els vestits,
- les pel·lícules,
- la música,
- els llibres...

I les que no ho són, com:

- les amistats,
- el coneixement,
- els estudis,
- les normes,
- les lliçons de vida...

I no és que em sàpiga greu
que vulguin progressar, avançar o millorar, no!
El que em sap molt de greu
és la seva concepció que tot és igual,
que res no importa més que la resta,
perquè al cap i a la fi, tot acaba passant.
Tant els fa que una obra sigui un clàssic...
o que un mòbil encara funcioni...
o que una ensenyança l'hagi dit un pensador immortal...
Si té uns quants anys, ja no és útil! Ja no és vàlid!
Com podran llavors aprendre a les seves vides?
Com aniran acumulant un saber?
Com podran valorar el que els seus pares fan per ells?
Com podran descobrir-te en la Història dels homes?
Senyor, ajuda'ls a valorar tot el que és important a la vida!

LI HA TOCAT EL COR, SENYOR

Estava explicant a classe
que la vida no és fàcil,
que està plena d'injustícies
i que ningú de nosaltres ha fet res de res
per "merèixer" haver nascut en el primer món
i no en un país del tercer món
o per poder estar a l'institut
(encara que per a molts sigui un "horror")
en comptes d'estar treballant tot el dia en una mina...
i altres reflexions per l'estil.
I els he passat alguns muntatges en powerpoint
que mostraven aquestes injustícies...

Ha estat llavors, Senyor, que m'he adonat:
Una noia estava plorant!
Tot això que estàvem comentant
li havia arribat al cor...
I estava patint...
I se sentia malament...
I en el fons del seu cor volia fer alguna cosa
per canviar aquesta realitat...

I t'he donat gràcies, Senyor,
no pel seu patiment, és clar,
sinò per haver-li tocat el cor,
perquè s'ha sentit solidària
amb aquelles persones que no tenen
res del que nosaltres gaudim...

I al mateix temps, Senyor, et demano
que desvetllis el cor de tots els altres companys
que estan tan acomodats en la seva pell
i que són incapaços de pensar en la resta del món...
Fes-los capaços de ser solidaris i justos més d'hora que tard!

COMPARTINT UNA MICA LA VIDA DELS ALUMNES

Després de llegir els diaris demanats a classe m'he parat a pensar tota una sèrie de coses:

- Quanta energia s'hi intueix!
- Quantes ganes de fruir de la vida!
- Quantes ganes de passar-s'ho bé;
- D'experimentar coses;
- De copsar el que els pot aportar la vida;
- D'enamorar-se...
- Potser a alguns els anirà malament,
- Potser altres se'n sortiran...
- Alguns rebran molts cops a la vida, però sabran reeixir.
- Altres, intueixes que patiran molt...
- Quantes vides han passat pel teu costat?
- Quants han crescut realment com a persones?
- A quants els ha servit el que intentem transmetre'ls?
- Quantes vegades has vist això?
- I hi ha cares que no oblides...
- I anècdotes que recordes...
- I tonteries que han passat...
- I experiències que van descobrint amb els anys...
- I veus com alguns van madurant...

I acabes dient:

- Són joves i han de viure la vida...
- Pensen que ho poden tot... però no estan preparats...
- Però és la seva vida i l'hem de respectar.
- Algun dia estaran en la nostra situació... I llavors...

I tens un últim desig:

- Nois, que cadascú trobi el seu lloc a la vida...
- De vosaltres depèn, en bona part, el futur...
- No oblideu tot el que us ha ajudat a arribar on esteu...
- I sapigueu que Déu us espera en la vostra felicitat... perquè Ell és un pare amorós que us estima sempre i en tot lloc!!!

UN PRIMER DE MAIG DIFERENT

Aquest any no hem estat al barri
durant la festa de l'1 de maig.
I m'ha xocat molt que, al lloc on estàvem,
se celebra en aquesta data
la festa de les plantes.
I hi havia un ambient molt festiu,
i ho havien adornat tot meravellosament...
I se m'ha ocorregut pensar
en el sentit que tenia tot allò
i en la relació amb la festa de l'1 de maig.
I he trobat que no està tampoc malament
que en aquesta data tan assenyalada
per als treballadors
també s'hi defensi el respecte a les plantes,
a la natura i a la bellesa.

Senyor, ajuda'ns a fer un món més just,
més humà i més ecològic
on la pau no estigui renyida
amb el gaudi dels nostres drets
... i de la Terra.

Ajuda'ns, Senyor, a cuidar la Terra
igual que volem cuidar el dret al treball,
i el dret al descans
i la protecció social.

Ajuda'ns, Senyor, a deixar un món
més habitable del que ens hem trobat,
que pugui ser el nostre legat
per a les generacions que han de venir.
Amen.

LLUITA I ESPERA

*Lluita i espera,
no et deixis vèncer;
pren per senyera
la teva fe.
Reneix a la vida,
reneix a la dansa,
dóna esperança
a la teva gent...*

Avui ens hem trobat
els moviments d'Acció Catòlica dels bisbats
de Barcelona, Terrassa i St. Feliu
i hem cantat aquesta cançó.
Feia temps que no ho feia
i m'he tornat a emocionar
amb la seva lletra,
no d'una manera enyoradissa,
sinó per la crida a la militància
i al testimoni esperançat.

Potser la vida cristiana
no sigui més que això:
Esperança i compromís,
fe i acció,
caritat i justícia...
però no és gens fàcil arribar-hi
i no ho és per les nostres felbleses,
incoherències, egoismes, crisis...

Senyor, ajuda'm a ser una persona
entregada i atenta a les necessitats dels altres...
A la teva presència enmig del món...

LA NOSTRA ACCIÓ EVANGELITZADORA

Com ha de ser, Senyor, la nostra acció evangelitzadora?
Què podem aportar des del mijac a la teva Església?
Humilment, Senyor, et demano que sapiguem ser:

Una aposta valenta
per construir una Església més evangelitzadora,
més crítica amb les estructures gens evangelitzadores.

Una crítica interna, personal i col·lectiva,
- com a Església -
del nostre "emmotllar-nos al món present" (Rm 12).
I una "pedra de toc" en aquesta societat en crisi.

Una lluita esperançada contra les injustícies
que en el sistema econòmic actual
oprimeixen a les persones.

Una veu forta i valenta - profètica -
dins de l'Església
i dins la nostra societat.

Una recerca per fer arribar el món dels infants
(el barri, les famílies, la seva forma de ser, la seva vulnerabilitat...)
a l'Església...
i l'Església als infants del MIJAC.

Una recerca de nous llenguatges,
noves formes d'arribar a la gent,
noves formes de ser comunitat.
No amb paraules del passat, sinó des de l'experiència i la caritat.

En definitiva, Senyor, volem ser portadors d'esperança!!!

EL MIJAC ÉS...

El MIJAC és, per damunt de tot,
una eina per ajudar a les persones a descobrir Jesús
i el seu missatge d'amor envers els germans.
És una eina, una eina, sí,
que ajuda a totes les persones (infants, joves i adults)
que tenen la sort de passar-hi.
Perquè el MIJAC modifica la vida d'aquells
que estan oberts a la reflexió personal,
al treball interior, al qüestionament de la seva vida...
En definitiva, d'aquells que són valents
per aplicar la revisió de la seva vida
a la llum de l'Evangelí.

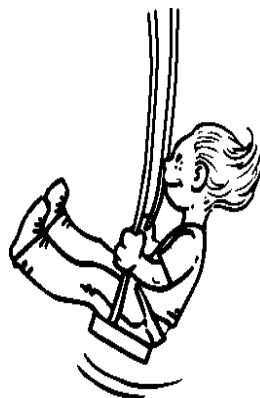
El MIJAC és...
un regal per tots nosaltres,
per tots aquells que hi han passat
i per tots els qui vindran.

És important saber veure amb ulls d'infant
el nostre Moviment,
per tal que siguem conscients:

- De la bellesa que ens envolta...
- De l'entorn en el que vivim...
- Del que volem transformar...
- Dels aspectes positius que tenim...
- Del que podem aportar a aquesta societat i a l'Església...

En definitiva, que sapiguem
trobar missatges que alimentin el cor i l'ànima,
que donin esperança i il·lusió...

Ajuda'ns, Jesús, a que el MIJAC
sigui realment **un regal del bon Déu!**

CORRIA EN TOTES DIRECCIONS

L'altre dia, al MIJAC, estàvem jugant a matar.

Al cap d'una estona,

en un equip hi quedaven tres jugadors

i en l'altre només una noia...

És una noia especial, Senyor,

-Tu la coneixes bé-

Té certes dificultats psicomotrius

però gaudeix del joc i de les activitats

com ningú més...

I només quedava ella al mig del camp de joc.

I corria, Senyor, corria en totes direccions,

sense pensar-hi,

amb els ulls tancats...

i somreia,

Oh quin goig!

Somreia com un ximple.

I ningú era capaç de donar-li amb la pilota.

Semblava que se les esquivava totes

o que tenia tota la sort del món.

I tots gaudíem del moment.

Ens ho vam passar "pipa"

veient la felicitat de la noia

i la incapacitat dels altres per donar-li.

Oh, quin moment més evangèlic, Senyor!

Per un moment, tots ens hem convertit

en aquells infants dels qui ens vas parlar

i hem pogut tastar

-ni que fos per un moment-

l'alegria del teu Regne.

Gràcies, Senyor, per aquest moment de gràcia.

Gràcies, Senyor, per ser-hi en aquesta dolça criatura.

